

HET
WAPDELENDE
EILAND

LEFLIP

JELKA

DE BOTTENSTRAAT

VILKI

ΠΟΥΙ
ΖΕΜ

WEDDLE

REBHAVEN

EAMESHAVEN

SHRIJTPORT

EAMES
CHIP

COFTON

KETTERDAM

BELEPDT

KERTSI

LANDBRUG

ZUIDELIJKE
KOLOPIEN

kaart getekend door Keith Thompson

Gevangenis-
sector

Poort

Mannen

Stallen

Elderklok

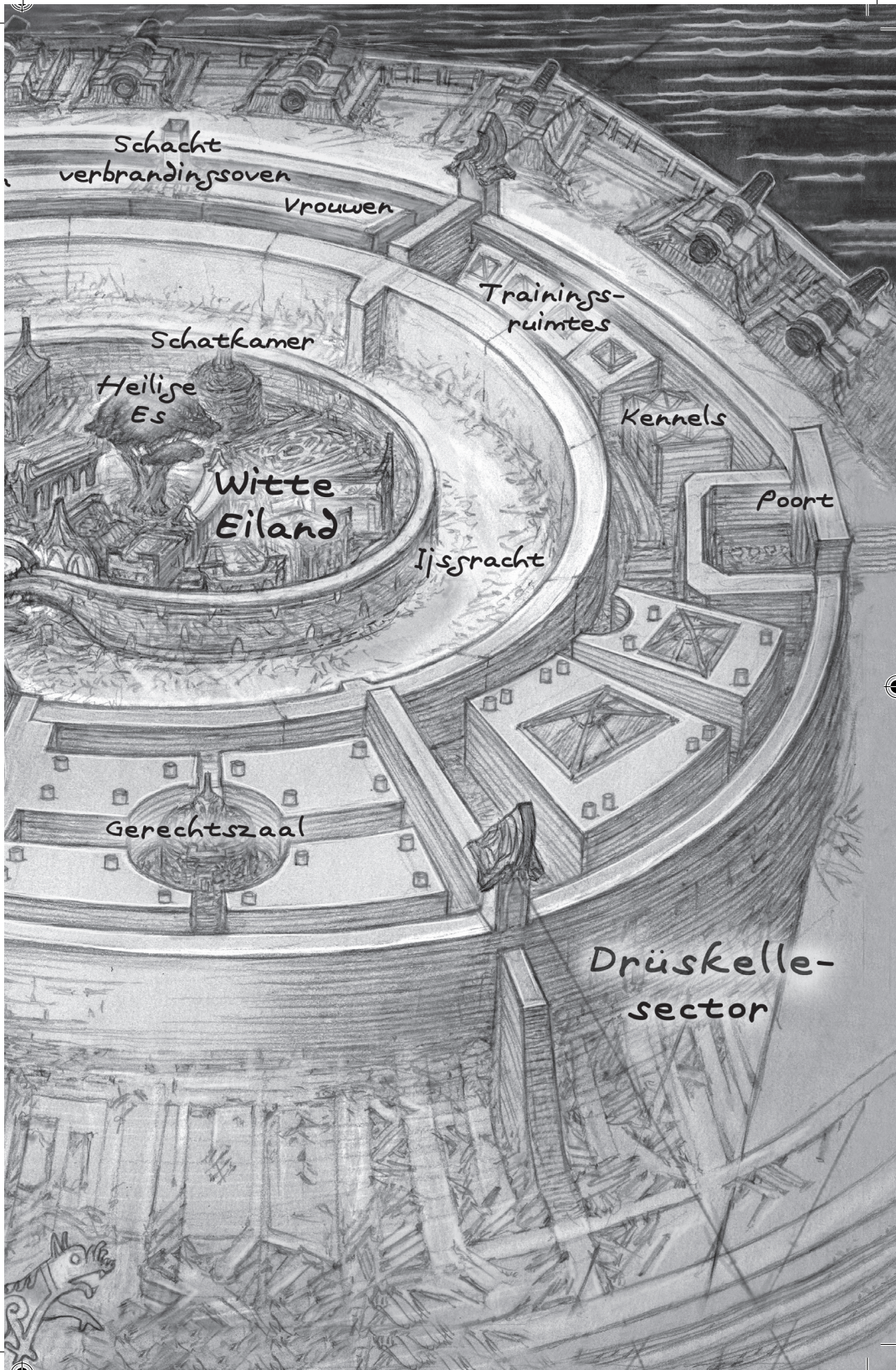
Ambassade-
sector

Glazen
Brus

Poort

HET
IJS
FORT

Schacht
verbrandingsoven

Vrouwen

Schatkamer

Heilige
Es

Witte
Eiland

Trainings-
ruimtes

Kennels

Poort

Ijsgracht

Gerechtsaal

Drüskelle-
sector

LIEGERS & LEUGENS

LEIGH BARDUGO

vertaald door Merel Leene

Blossom
BOOKS

*Voor Kayte,
geheim wapen, onverwachte vriend*

Officiële hashtag: #dekraaien

NUR 285/W101501

© MMXV Nederlandse editie: Blossom Books

© MMXV Leigh Bardugo

Published by arrangement with New Leaf literary and media, inc.

Oorspronkelijke titel: *Six of Crows*

Nederlandse vertaling: Merel Leene

Omslagbelettering: Titia Seveke

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Blossom Books is een imprint van Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

Blossombooks.nl

DE GRISHA

SOLDATEN VAN HET TWEEDE LEGER
Meesters van de Elementaire Natuurwetenschap

CORPORALKI
(DE ORDE VAN DE LEVENDE EN DE DODEN)

Hartenwringers
Helers

ETHEREALKI
(DE ORDE VAN DE ELEMENTENMEESTERS)

Stormblazers
Inferni
Getijdekeerders

MATERIAALKI
(DE ORDE VAN DE FABRIKATORS)

Durasti
Alkemi

DEEL EEP

SCHIMMIGE
ZAKEN

Joost

JOOST HAD TWEE problemen: de maan en zijn snor.

Eigenlijk moest hij zijn ronde lopen om het huis van de familie Hoede, maar in plaats daarvan hing hij nu al een kwartier lang rond bij de zuidwestmuur van de tuin, terwijl hij verwoed probeerde iets gevats en romantisch te bedenken om tegen Anya te zeggen.

Waren Anya's ogen nou maar blauw als de zee, of groen als smaragd. In plaats daarvan waren ze bruin. Prachtig, dromerig... gesmolten-chocoladebruin? Konijnenvachtbruin?

'Zeg gewoon dat haar huid glanst als het licht van de maan,' had zijn vriend Pieter gezegd. 'Daar zijn meiden gek op.'

Perfekte oplossing, alleen werkte het weer in Ketterdam niet erg mee. Er was vandaag geen briesje vanuit de haven geweest, en boven de grachten en de bochtige steegjes van de stad hing een vochtige deken van dikke grauwe mist. Zelfs hier tussen de herenhuizen aan de Geldstraat was de lucht zwaar van de geur van vis en lenswater, en de rook uit de raffinaderijen op de buitenste eilanden van de stad had een smerig waas over de avondhemel gelegd. In plaats van op een edelsteen leek de volle maan eerder op een gelige blaar die nodig moest worden doorgeprikt.

Misschien kon hij iets aardigs zeggen over Anya's lach? Alleen had hij haar nog nooit horen lachen. En hij was niet erg goed in moppen vertellen.

In een van de glazen ruitjes van de openslaande deuren naar de zijtuin wierp Joost een blik op zijn spiegelbeeld. Zijn moeder had gelijk.

Zelfs in zijn nieuwe uniform leek hij nog een kind. Voorzichtig streek hij met een vinger over zijn bovenlip. Ging zijn snor nou eindelijk maar eens groeien. Het donsje voelde toch echt al iets dikker dan gisteren.

Hij was nog geen zes weken stadswachter, maar het baantje was een stuk minder opwindend dan hij had gehoopt. Hij had gedacht dat hij dieven achter de vodden zou zitten in de Ton, of patrouille zou lopen in de havens, waardoor hij als eerste zou zien welke vracht er aan land werd gebracht. Sinds de moord op die ambassadeur in het stadhuis liep de Handelsraad echter voortdurend over veiligheid te morren, dus wat moest hij doen? Stomme rondjes lopen om het huis van een of andere geluksvogel van een koopman. Niet zomaar een koopman, trouwens. Raadslid Hoede was zo hoog gerezen in het stadsbestuur van Ketterdam als maar mogelijk was. Het soort man dat je carrière kon maken of breken.

Joost trok wat aan zijn jas en zijn geweer en klopte daarna op de verzwaarde wapenstok aan zijn riem. Misschien zou Hoede hem wel zien zitten. Scherpe blik en handig met de knuppel, zou Hoede zeggen. Die knaap verdient een promotie.

‘Sergeant Joost van Poel,’ fluisterde hij, genietend van de klank van de woorden. ‘Kapitein Joost van Poel.’

‘Pas maar op dat je het moois er niet af kijkt.’

Joost draaide zich snel om en zag Henk en Rutger de tuin in lopen. Zijn wangen werden helemaal warm. Alle twee waren ze ouder, groter en breder dan hij, en ze waren huiswachters, in privédienst bij raadslid Hoede. Dat hield in dat ze zijn blauwgroene tenue droegen, mooie geweren uit Novyi Zem bij zich hadden en Joost geen moment lieten vergeten dat hij maar een onbelangrijk groentje van de stadswacht was.

‘Door over dat beetje dons te wrijven gaat het echt niet harder groeien.’ Rutger lachte luid.

Joost deed zijn best om nog iets van zijn waardigheid te bewaren. ‘Ik moet mijn ronde afmaken.’

Rutger gaf Henk een por met zijn elleboog. ‘Hij bedoelt dat hij zijn hoofd bij de Grisha-werkplaats naar binnen gaat steken om naar zijn meissie te kijken.’

‘O Anya, kun je met je Grisha-kunsten mijn snor niet laten groeien?’ zei Henk spottend.

Joosts wangen gloeiden toen hij zich omdraaide en met grote stappen naar de oostkant van het huis liep. Al vanaf zijn eerste avond hier liepen die twee hem te pesten. Als Anya er niet was geweest, had hij zijn commandant waarschijnlijk allang om overplaatsing gesmeekt. Hoewel hij en Anya altijd maar een paar woorden wisselden als hij zijn ronde deed, vormde zij het mooiste gedeelte van zijn avond.

En hij moest toegeven dat hij Hoedes huis ook geweldig vond, wat hij er tenminste van had gezien, die paar keer dat hij door de ramen had ge-gluurd. Hoede bezat een van de mooiste herenhuizen aan de Geldstraat: vloeren van blinkende witte en zwarte tegels, glanzende donkere houten muren, verlicht door kroonluchters van geblazen glas die als kwallen onder de cassetteplafonds leken te drijven. Soms deed Joost alsof het zijn eigen huis was, dat hij een rijk koopman was die even een wandelingetje in zijn prachtige tuin maakte.

Voordat hij de hoek om liep, haalde Joost een keer diep adem. Anya, je ogen zijn bruin als... boombast? Hij bedacht vast wel iets. Spontaan zijn was sowieso altijd beter.

Tot zijn verrassing stonden de glazen deuren naar de Grisha-werkplaats open. Deze werkplaats was het echte bewijs van Hoedes rijkdom, veel meer nog dan de handbeschilderde blauwe tegels in de keuken of de schoorsteenmantels vol potten met tulpen. Een contract met een Grisha was niet goedkoop, en Hoede had er drie in dienst.

Yuri zat echter niet aan de lange werktafel, en ook Anya was nergens te bekennen. Alleen Retvenko was er, onderuitgezakt op een stoel in zijn donkerblauwe gewaad, ogen dicht, boek open op zijn borst.

Joost bleef in de deuropening staan en schraapte zijn keel. ‘De deuren

moeten 's nachts eigenlijk dicht zijn, en op slot.'

'Dit huis is net oven,' zei Retvenko lijk in zijn zware, rollende Ravkaanse accent. Hij hield zijn ogen dicht. 'Zeg maar tegen Hoede: ik stop met zweten, ik doe deuren dicht.'

Retvenko was een Stormblazer, ouder dan de andere twee contract-Grisha in Hoedes dienst. Zijn haar was doorschoten met grijs. Er gingen geruchten dat hij in de Ravkaanse burgeroorlog aan de verliezende kant had gevochten en na afloop van de strijd naar Kertsj was gevlucht.

'Ik geef je klachten met alle plezier aan raadslid Hoede door,' loog Joost. Het huis werd altijd veel te warm gestookt, alsof Hoede verplicht was zo veel mogelijk kolen te gebruiken, maar Joost was echt niet van plan om daar iets van te zeggen. 'Tot die tijd...'

'Jij hebt nieuws over Yuri?' onderbrak Retvenko hem. Eindelijk opende hij zijn ogen.

Joost wierp een ongemakkelijke blik op de schalen met rode druiven en bergen donkerrood fluweel op de werktafel. Yuri was bezig geweest om voor mevrouw Hoede de kleur van de druiven in de gordijnen te laten vloeien, maar een paar dagen geleden was hij erg ziek geworden en sinds die tijd had Joost hem niet meer gezien. Op het fluweel lag al een laagje stof en de druiven begonnen te schimmelen.

'Ik heb niks gehoord.'

'Natuurlijk jij hoort niks. Te druk met paraderen in stom paars uniform.'

Wat was er mis met zijn uniform? En waarom moest Retvenko nou weer hier rondhangen? Hij was Hoedes persoonlijke Stormblazer en reisde vaak met de kostbaarste ladingen van zijn meester mee, om te zorgen voor gunstige winden die de schepen veilig en snel naar de haven brachten. Waarom kon hij op dit moment niet ergens op zee zijn?

'Ik denk dat Yuri misschien wel in quarantaine zit.'

'Zo behulpzaam,' zei Retvenko spottend. 'En stop met loeren als nieuwsgierige gans,' voegde hij eraan toe. 'Anya is er niet.'

Joost voelde zijn gezicht alweer warm worden. ‘Waar is ze?’ Hij deed zijn best om zo autoritair mogelijk te klinken. ‘Ze hoort na donker binnen te zijn.’

‘Eén uur geleden, Hoede neemt haar mee. Net als avond dat hij voor Yuri kwam.’

‘Hoe bedoel je, “dat hij voor Yuri kwam”? Yuri werd ziek.’

‘Hoede komt voor Yuri, Yuri komt ziek terug. Twee dagen later, Yuri verdwijnt voorgoed. Nu Anya.’

Voorgoed?

‘Misschien was er een noodgeval. Misschien had iemand hulp nodig...’

‘Eerst Yuri, nu Anya. Ik ben volgende, en niemand zal merken, behalve arme officier Joost. Ga nu.’

‘Als raadslid Hoede...’

Retvenko stak een arm omhoog en meteen werd Joost door een windvlaag naar achteren geblazen. Met moeite wist hij zijn evenwicht te bewaren door snel de deurpost vast te grijpen.

‘Ik zei: nu.’ Retvenko tekende een cirkel in de lucht en de deur sloeg dicht.

Nog net voor zijn vingers klem kwamen te zitten liet Joost de deurpost los en hij viel achteruit de tuin in.

Zo snel hij kon krabbelde hij overeind en veegde de viezigheid van zijn uniform. Schaamte borrelde op in zijn maag. Een van de glazen ruitjes was door de klap gebarsten. Door het glas zag hij de Stormblazer spottend naar hem grijnzen.

‘Dat wordt bijgeschreven op je contract,’ zei Joost, wijzend naar het kapotte ruitje. Hij vond het vreselijk hoe zwak en kinderachtig zijn stem klonk.

Met een handzwaai liet Retvenko de deuren in hun scharnieren trillen. Zonder het te willen deed Joost een stap naar achteren.

‘Maak maar gauw je ronde, kleine waakhond!’ riep Retvenko.

‘Dat ging lekker,’ merkte Rutger spottend op. Hij leunde tegen de tuinmuur.

Hoe lang stond hij daar al? ‘Heb je niets beters te doen dan achter mij aan lopen?’ vroeg Joost.

‘Alle wachters moeten zich bij het boothuis melden. Zelfs jij. Of heb je het te druk met vrienden maken?’

‘Ik vroeg hem alleen om de deur dicht te doen.’

Rutger schudde zijn hoofd. ‘Je vraagt niks. Je beveelt. Ze zijn bedienden. Geen geëerde gasten.’

Terwijl Joost met Rutger meeliep, brandde de schaamte nog altijd in zijn binnenste. Het ergste was dat Rutger gelijk had. Retvenko mocht helemaal niet zo tegen hem praten. Maar wat kon Joost ertegen doen? Zelfs als hij de moed bezat om tegen een Stormblazer te vechten, zou het zijn alsof hij met een kostbare vaas op de vuist ging. De contract-Grisha waren niet zomaar bedienden; ze waren Hoedes meest gekoesterde bezit.

Wat had Retvenko trouwens bedoeld toen hij zei dat Yuri en Anya waren meegenomen? Had hij Anya in bescherming willen nemen? Contract-Grisha werden niet voor niets binnengehouden. Als ze zonder bescherming over straat gingen, liepen ze het risico opgepakt te worden door een slavenhandelaar en dan zag je ze nooit meer terug. Misschien heeft ze wel een vriendje, dacht Joost teleurgesteld.

Hij werd in zijn gepeins gestoord door fel licht en grote drukte bij het boothuis aan de rand van de gracht. Aan de overkant van het water zag hij de andere hoge, smalle koopmanshuizen, waarvan de keurige puntgevels donker afstaken tegen de avondhemel. De tuinen en boothuizen werden verlicht door de gloed van lantaarns.

Een paar weken eerder was tegen Joost gezegd dat Hoedes boothuis opgeknapt werd en dat hij het bij zijn rondes daarom moest overslaan. Toen hij en Rutger naar binnen liepen, zag hij echter nergens verf of steigers. De gondels en roeiriemen stonden rechtop tegen de muren. De andere huiswachters waren er ook, herkenbaar aan hun zegroene tenue,

en Joost herkende twee stadswachters gekleed in paars. Het grootste deel van het boothuis werd echter ingenomen door een enorme vierkante doos: een soort vrijstaande cel die van versterkt staal gemaakt leek te zijn, met naden vol klinknagels en in een van de wanden een enorm raam. Het glas was gegolfd, en binnen zag Joost een meisje aan een tafel zitten met haar armen strak om haar rode zijden gewaad geslagen; achter haar stond een stadswachter.

Anya, drong het met een schok tot Joost door. Haar grote bruine ogen stonden angstig, haar gezicht was bleek. Het jongetje dat tegenover haar op een stoel zat, leek nog wel twee keer zo bang. Zijn haar zat door de war, alsof hij net geslapen had, en zijn benen bungelden een eindje boven de grond; zenuwachtig schopte hij met zijn voeten in de lucht.

‘Wat doen al die wachters hier?’ vroeg Joost.

Het moesten er minstens tien zijn in het drukke boothuis. Raadslid Hoede was er ook, samen met een koopman die Joost niet kende, beide mannen gekleed in het zwart van kooplieden. Zodra Joost zag dat ze met de commandant van de stadswacht praatten, ging hij iets rechter staan. Hopelijk had hij alle tuinaarde van zijn uniform geveegd. ‘Wat is dit?’

Rutger haalde zijn schouders op. ‘Wat maakt het uit? Het breekt de sleur.’

Joost keek opnieuw door de ruit. Anya staarde met een wazige blik naar buiten. Op zijn eerste dag in het huis van de Hoedes had ze een verwonding aan zijn kaak genezen. Het stelde niks voor: een geelgroene plek die nog was overgebleven na een kaakslag bij een oefengevecht tijdens zijn opleiding, maar kennelijk had Hoede het gezien en hield hij er niet van dat zijn bedienden er als vechtersbazen uitzagen. Joost was naar de Grisha-werkplaats gestuurd en Anya had hem laten plaatsnemen in een vierkantje helder licht waar de late winterzon naar binnen scheen. Ze liet haar koele vingers over zijn huid glijden en hoewel het vreselijk jeukte, was het een paar tellen later alsof de blauwe plek er nooit had gezeten.

Toen hij haar bedankte, glimlachte Anya, en Joost was verloren. Hij wist dat het een hopeloze zaak was. Zelfs als ze in hem geïnteresseerd was, zou hij nooit genoeg geld hebben om haar contract van Hoede over te kopen, en ze zou nooit trouwen tenzij Hoede daartoe opdracht gaf. Toch had dat hem er niet van weerhouden later steeds bij haar langs te gaan om gedag te zeggen of cadeautjes voor haar mee te brengen. De landkaart van Kertsj had ze het mooist gevonden: een grillige tekening van hun eilandstaat, omgeven door zeemeerminnen die in de Ware Zee zwommen en schepen die werden voortgeblazen door winden die waren afgebeeld als mannetjes met dikke wangen. Het was een goedkoop souvenir zoals toeristen ze aan de Oostduig kochten, maar ze leek het mooi te vinden.

Nu stak hij voorzichtig een hand op ter begroeting. Anya reageerde niet.

‘Ze kan je niet zien, idioot,’ zei Rutger lachend. ‘Het glas spiegelt aan de andere kant.’

Joosts wangen werden rood. ‘Hoe kon ik dat nou weten?’

‘Gebruik je doppen en let een keertje op.’

Eerst Yuri, nu Anya. ‘Waarvoor hebben ze een Grisha-Heler nodig? Is die jongen gewond?’

‘Niks mee aan de hand, volgens mij.’

De commandant en Hoede leken het ergens over eens te zijn.

Door het glas zag Joost Hoede de cel in gaan en het jochie een bemoedigend klopje op de schouder geven. Er zaten zeker luchtgaten in de cel, want hij hoorde Hoede zeggen: ‘Gedraag je als een dappere jongen, en dan zitten er een paar *kruge* voor je in.’ Vervolgens greep hij met zijn hand vol levertvlekken Anya’s kin beet.

Ze verstijfde, en Joost kreeg kramp in zijn maag.

Hoede schudde Anya’s hoofd even heen en weer. ‘Doe wat je gezegd wordt, en dan is dit snel voorbij, ja?’

Ze glimlachte strak. ‘Natuurlijk, oom.’

Hoede fluisterde een paar woorden tegen de wachter achter Anya en stapte vervolgens de cel weer uit. De deur sloeg met een luide klap dicht en Hoede schoof er een zware grendel voor.

Hoede en de andere koopman gingen bijna recht voor Joost en Rutger staan.

De koopman die Joost niet kende zei: 'Weet je zeker dat dit verstandig is? Het meisje is een Corporalnik. Na wat er met je Fabrikator is gebeurd...'

'Als het Retvenko was, zou ik me zorgen maken, maar Anya heeft zo'n zacht karakter. Ze is een Heler. Geen enkele neiging tot agressie.'

'En je hebt de dosis verlaagd?'

'Ja, maar zijn we het erover eens dat de Raad me zal compenseren als we hetzelfde resultaat zien als met de Fabrikator? Er kan niet van me worden verwacht dat ik al die kosten zelf draag.'

Toen de koopman knikte, gaf Hoede een teken aan de commandant. 'Ga uw gang.'

Hetzelfde resultaat als met de Fabrikator. Retvenko beweerde dat Yuri verdwenen was. Was dat wat hij had bedoeld?

'Sergeant,' zei de commandant. 'Ben je klaar?'

De wachter in de cel antwoordde: 'Ja, meneer.' Hij trok zijn mes.

Joost slikte.

'Eerste test,' zei de commandant.

De wachter boog naar voren om tegen het jongetje te zeggen dat hij zijn mouw moest oprollen. Het jochie gehoorzaamde en stak daarna zijn arm uit, terwijl hij de duim van zijn andere hand in zijn mond stak. Daar is-ie veel te oud voor, dacht Joost. Hij moest wel heel bang zijn. Joost zelf had bijna tot zijn veertiende met een van een sok gemaakt beertje geslapen, en daar hadden zijn oudere broers hem genadeloos mee gepest.

'Het prikt alleen een beetje,' zei de wachter.

'Dit is allemaal echt niet nodig...' protesteerde Anya.

'Stil, alsjeblieft,' zei Hoede.

De wachter klopte het jongetje op zijn schouder en maakte daarna met zijn mes een helderrode snee in zijn onderarm. De jongen begon onmiddellijk te huilen.

Anya wilde opstaan, maar de wachter legde streng een hand op haar schouder.

‘Het is in orde, sergeant,’ zei Hoede. ‘Laat haar de jongen genezen.’

Anya boog naar voren en pakte voorzichtig de hand van het jochie. ‘Ssst,’ zei ze zacht. ‘Laat mij maar helpen.’

‘Doet het pijn?’ snikte de jongen.

Ze glimlachte. ‘Nee hoor. Het jeukt alleen een beetje. Hou je je arm heel stil voor me?’

Als vanzelf boog Joost naar voren. Hij had Anya eigenlijk nog nooit iemand anders zien genezen.

Anya trok een zakdoekje uit haar mouw en veegde het bloed weg. Daarna streek ze met haar vingers heel voorzichtig over de wond van de jongen. Vol verbazing zag Joost dat zich langzaam nieuwe huid leek te vormen, die zich vervolgens sloot.

Een paar minuten later stak het jochie grijnzend zijn arm uit. Het zag er nog een beetje rood uit, maar verder was de huid helemaal glad en er was geen litteken. ‘Was dat magie?’ vroeg hij.

Anya tikte hem op zijn neus. ‘Zoiets. Dezelfde magie die je lichaam gebruikt als het een beetje tijd en een verbandje krijgt.’

Het jongetje leek bijna teleurgesteld.

‘Nu de *parem*.’

Joost fronste. Dat woord had hij nooit eerder gehoord.

De commandant gaf zijn sergeant een teken. ‘Tweede test.’

‘Steek je arm uit,’ zei de sergeant opnieuw tegen de jongen.

Het jochie schudde zijn hoofd. ‘Dit vind ik niet fijn.’

‘Doe het.’

De onderlip van het jongetje trilde, maar toch stak hij zijn arm uit. Opnieuw maakte de wachter een snee. Daarna legde hij een enveloppe

van waspapier voor Anya op tafel.

‘Neem in wat in het pakketje zit,’ instrueerde Hoede Anya.

‘Wat is het?’ vroeg ze met trillende stem.

‘Dat gaat je niets aan.’

‘Wat is het?’ herhaalde ze.

‘Je gaat er niet dood van. We vragen je een paar eenvoudige taken uit te voeren om de effecten van het middel te testen. De sergeant is hier om ervoor te zorgen dat je doet wat je gevraagd wordt en niets anders, begrepen?’

Haar gezicht verstrakte, maar ze knikte.

‘Niemand doet je iets,’ zei Hoede. ‘Maar vergeet niet dat je die cel niet uit komt als je de sergeant iets aandoet. De deuren zijn aan de buitenkant vergrendeld.’

‘Wat is dat voor spul?’ fluisterde Joost.

‘Weet ik niet,’ antwoordde Rutger.

‘Wat weet je eigenlijk wel?’ mompelde hij.

‘Genoeg om mijn kop te houden.’

Joost trok een boos gezicht.

Met bevende handen pakte Anya het envelopje op en maakte het open.

‘Toe dan,’ zei Hoede.

Ze hield haar hoofd achterover en nam het poeder in. Heel even zat ze te wachten, met haar lippen op elkaar geperst. ‘Is het soms gewoon *jurda*?’ vroeg ze hoopvol.

Joost betrapte zich erop dat hij het ook hoopte. Jurda was niet iets om bang voor te zijn, een stimulerend middel dat iedereen bij de stadswacht kauwde om tijdens late wachtdiensten wakker te blijven.

‘Waar smaakt het naar?’ vroeg Hoede.

‘Net als jurda, maar dan zoeter, het...’ Opeens ademde Anya scherp in. Haar handen grepen de tafel beet en haar pupillen werden zo groot dat haar ogen bijna zwart leken. ‘Ooooo,’ zei ze met een zucht. Het klonk bijna als spinnen.

De wachter greep haar schouder nog steviger vast.

‘Hoe voel je je?’

Ze staaarde glimlachend naar de spiegel. Haar tong stak tussen haar witte tanden door, rood als roest. Plotseling kreeg Joost het koud.

‘Net als bij de Fabrikator,’ mompelde de koopman.

‘Genees de jongen,’ beval Hoede.

Ze wuifde met haar hand door de lucht, bijna achteloos, en de snee in de arm van het jongetje sloot onmiddellijk. Het bloed steeg in kleine rode druppeltjes op van zijn huid en verdween toen. Zijn huid zag er prachtig glad uit, zonder ook maar enig teken van bloed of roodheid.

De jongen straalde. ‘Dat was echt magie.’

‘Het voelt als magie,’ zei Anya met diezelfde eigenaardige glimlach.

‘Ze heeft hem niet eens aangeraakt,’ zei de commandant vol verbazing.

‘Anya,’ zei Hoede, ‘luister goed. We zullen de wachter nu vragen om de volgende test te beginnen.’

‘Hmmm,’ humde Anya.

‘Sergeant,’ zei Hoede. ‘Snij de duim van de jongen af.’

Het jongetje gilte en begon weer te huilen. Hij schoof zijn handen onder zijn benen om ze te beschermen.

Ik moet ze tegenhouden, dacht Joost. Ik moet een manier vinden om haar te beschermen, hen alle twee. Maar wat? Hij was niemand, een nieuweling bij de stadswacht, een nieuweling in dit huis. En trouwens, realiseerde hij zich opeens vol schaamte, ik wil mijn baantje niet kwijt.

Anya glimlachte alleen en boog haar hoofd achterover zodat ze de sergeant aan kon kijken. ‘Schiet het glas kapot.’

‘Wat zei ze?’ vroeg de koopman.

‘Sergeant!’ riep de commandant bars.

‘Schiet het glas kapot,’ herhaalde Anya.

Het gezicht van de sergeant werd slap. Hij hield zijn hoofd schuin, alsof hij naar een melodie in de verte luisterde, haalde vervolgens zijn

geweer van zijn schouder en richtte op het raam van de cel.

‘Omlaag!’ schreeuwde iemand.

Joost wierp zich op de grond en sloeg zijn armen om zijn hoofd, terwijl in zijn oren snel ratelend geweervuur klonk en op zijn handen en rug kleine glasscherven neerregenden. Zijn gedachten gilden paniekerig door elkaar. Zijn verstand probeerde het te ontkennen, maar hij wist wat hij had gezien. Anya had de sergeant bevolen om het glas kapot te schieten. Ze had hem gedwongen het te doen. Alleen kon dat helemaal niet. Corporalki waren gespecialiseerd in het menselijk lichaam. Ze konden je hart laten stoppen, je ademhaling vertragen, je botten breken. Maar ze konden niet in je hoofd kruipen.

Even was het stil. Toen stond Joost op, net als alle anderen, en pakte zijn geweer.

Hoede en de commandant schreeuwden tegelijkertijd.

‘Grijp haar!’

‘Schiet haar neer!’

‘Weet je wel hoeveel ze waard is?’ reageerde Hoede. ‘Laat iemand haar vastgrijpen! Niet schieten!’

Anya stak haar handen omhoog, zodat haar rode mouwen wijd uitstonden. ‘Wacht,’ zei ze.

Joosts paniek verdween. Hij wist dat hij bang was geweest, maar zijn angst was opeens iets van heel ver weg. Hij voelde alleen nog maar verwachting. Hij wist niet goed wat eraan kwam, of wanneer, alleen dat het zou komen en dat het van levensbelang was dat hij er klaar voor was. Het kon slecht of goed zijn, maar dat kon hem niet echt schelen. Zijn hart was vrij van zorgen en verlangens. Hij verlangde naar niets, wilde niets, zijn geest was stil, zijn ademhaling rustig. Hij hoefde alleen maar te wachten.

Hij zag Anya opstaan en het jongetje optillen. Hij hoorde haar zachtjes tegen hem zingen, een Ravkaans slaapliedje.

‘Doe de deur open en kom binnen, Hoede,’ zei ze.

Joost hoorde de woorden, begreep ze en vergat ze weer.

Hoede liep naar de deur en schoof de grendel opzij. Hij liep de stalen cel in.

‘Doe wat je gezegd wordt en dan is dit snel voorbij, ja?’ mompelde Anya met een glimlach. Haar ogen waren twee zwarte, bodemloze poelen. Haar huid straalde, gloeide, fonkelde.

Een gedachte flitste op in Joosts brein: prachtig als de maan.

Anya drukte het jongetje iets steviger tegen zich aan. ‘Niet kijken,’ mompelde ze in zijn haar. ‘En nu,’ zei ze tegen Hoede, ‘pak je het mes op.’